

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές: Γεώργιο Σακκά, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Ιωσήφ Τσαλαριανή, Αβροκόμη Θούα, Μιλτιάδη Χατζηγεωργίου και Κυριάκο Οικονόμου - Εισηγητή, Αρσαοπαίτες.

ΣΥΝΗΛΘΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του, στις 11 Δεκεμβρίου 2017, με την παρουσία και της γραμματέως, Θεοδώρας Παπαδημητρίου, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Των αναρρεσιόντων: 1) Ι. Ν. του Γ, και 2) Ι. Ζ. του Ν., συζύγου Ι. Ν., κατοίκων ..., οι οποίοι εκπροσωπήθηκαν από τους πληρεξούσιους δικηγόρους τους: 1) Γαβριήλ Κερμανιδή και 2) Παρασκευή Σαββίδου. Του αναρρεσιβλήτου: Γ. Τ. του Σ., κατοίκου ..., ο οποίος εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Κωνσταντίνο Πελακοΐδα.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 12-11-2012 αγορά ή η ήδη αναρρεσιβλήτου, που κατατέθηκε στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Κοζάνης. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 161/2014 του ίδιου Δικαστηρίου και 10/2017 του Τριμελούς Εφετείου Δυτικής Μακεδονίας. Την ανάρτηση της τελευταίας απόφασης ζήτησαν οι αναρρεσιόντες με την από 24-3-2017 αίτησή τους.

Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πιάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν, όπως σημειώνεται πιο πάνω. Οι πληρεξούσιοι των αναρρεσιόντων ζήτησαν την παραδοχή της αίτησης, ο πληρεξούσιος του αναρρεσιβλήτου την απόρριψη της, καθένας δε την καταδίκη του αντίδικου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Επειδή, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρ. 158, 159, 166, 180, 181, 361, 369, 513 και 1033 ΑΚ προκύπτει ότι όπου ο νόμος απαιτεί την τήρηση τύπου για την κατάρτιση της δικαιοπραξίας, ο τύπος απαιτείται για ολόκληρο το περιεχόμενό της και προκειμένου για ακίνητο πρέπει να καλύπτει τόσο την μεταβιβαστική της κυριότητάς του εμπεράγματος σύμβαση όσο και την ενσχυή της πώλησής του ως προς όλα τα ουσιαστικά στοιχεία της, δηλαδή ως προς το πράγμα και το τίμημα. Όμως η μη τήρηση του τύπου ως προς μέρος του τιμήματος ακινήτου, όπως στην περίπτωση που αυτό συμφωνήθηκε μεγαλύτερο από αυτό που εικονικά (άρθρ. 138 ΑΚ) αναγράφεται στο αγοραπωλητήριο συμβόλαιο, δεν καθιστά άκυρη την όλη σύμβαση, αλλά άκυρη είναι μόνον η συμφωνία για το εκτός συμβολαίου επιπλέον τίμημα, όπως αυτό συνάγεται από τη διάταξη του άρθρ. 1383 του ν. 1587/1950, κατά την οποία: "Το αντέγραφο εν ου προκύπτει ότι συμφωνήθηκε η καταβληθή τίμημα μεγαλύτερο του αναγραφέντος εν το συμβολαίο και εν τη δήλωσει του φόρου του παρόντος νόμου, είναι άκυρον και δεν δύναται να προσχθεί και να ληφθή υπ' όψει υπό του Δικαστηρίου και υπ' οιασδήποτε ετέρας Αρχής". Με τη διάταξη, δηλαδή, αυτή ρητά περιορίσθηκε η ακυρότητα της πώλησης ακινήτου μόνο στην άτυπη συμφωνία για καταβολή τιμήματος μεγαλύτερο από το αναγραφόμενο στο συμβόλαιο, χωρίς κατά τα λοιπά να επηρεάζεται το κύρος της πώλησης υπό το αναγραφόμενο στο συμβόλαιο εικονικό τίμημα (ΑΠ 543/1996). Επομένως το εκτός συμβολαίου μεγαλύτερο τίμημα, αν δεν έχει καταβληθεί,

δεν μπορεί να απαιτηθεί από τον πωλητή ούτε με τις διατάξεις για τον αδικαιολόγητο πλουτισμό, αφού ο αγοραστής απέκτησε το πωληθέν ακίνητο για νόμιμη αιτία με βάση το αναγραφόμενο στο συμβόλαιο και συνολώς έγκυρα συμφωνημένο μικρότερο τίμημα, οπότε αντίστοιχα ως προς το εκτός συμβολαίου επιπλέον τίμημα, που δεν κατέβαλε, δεν μπορεί να θεωρηθεί ως ωφελούμενος χωρίς νόμιμη αιτία. Εξ άλλου αν το επιπλέον αυτό τίμημα έχει ήδη καταβληθεί, μπορεί μεν ο αγοραστής να το αναζητήσει κατά τις διατάξεις για τον αδικαιολόγητο πλουτισμό, όμως μόνο κατά το μέρος που υπερβαίνει την αγοραία (αληθινή) αξία του πωληθέντος ακινήτου κατά το χρόνο καταρτίσεως της σύμβασης, διότι εφόσον ανταποκρίνεται σ' αυτή, δεν υπάρχει αδικαιολόγητος πλουτισμός του πωλητή, παρά το ότι αποτελεί περιουσιακή επίδοση χωρίς νόμιμη αιτία (Ο.Α.Π 560/1974, ΑΠ1126/2002, 1566/2001 543/1996).

Συνεπώς, δεν στρείται έννομον συνεπειών η άτυπη συμφωνία πωλητή και αγοραστή ότι το αναγραφόμενο στο συμβόλαιο τίμημα υλοποιείται του πραγματικού και μπορεί, χωρίς εμμέδιο από την ανωτέρω διάταξη του άρθρ. 13 §3 ν.1587/1950, να γίνει επίκληση της άκυρης για το επιπλέον τίμημα συμφωνίας, εφ' όσον από την επίκληση της δικαιολογείται έννομο συμφέρον προκειμένου να προσταθεί ή να αποκρουσθεί η αξίωση από τον αδικαιολόγητο πλουτισμό (Ο.Α.Π 560/1974, ΑΠ 543/1996). Η απόδειξη της συμφωνίας αυτής δεν επιτρέπεται να γίνει με τη χρήση αντεγγραφο, το οποίο από την ίδια ως άνω διάταξη χαρακτηρίζεται ως άκυρο και απαγορευμένο αποδεικτικό μέσο, όμως τα λοιπά αποδεικτικά μέσα είναι επιτρεπτά και η απόδειξη της συμφωνίας δεν συνιστά ανεπίτρεπτη απόδειξη κατά του περιεχομένου του αγοραπωλητηρίου συμβολαίου ή τροποποιητικής αυτού συμφωνίας, αφού δεν αμφισβητείται το περιεχόμενό του, όπως εξωτερικός έχει, αλλά η συνουσιότητα των δικαιωπρακτικών δηλώσεων των μερών ως προς το ύψος του τιμήματος, γι' αυτό και δεν ισχύουν οι περιορισμοί των άρθρ. 164 ΑΚ και 393, 441 ΚΠολΔ (ΑΠ 656/2014, 1320/2011 713/2006, 586/2004). Κατά την ίδια έννοια δεν ισχύουν οι περιορισμοί αυτοί και προκειμένου για την απόδειξη της αγοραίας αξίας του πωληθέντος ακινήτου κατά τον κρίσιμο χρόνο, εφ' όσον και πάλι η απόδειξη δεν στρείται κατά του περιεχομένου του αγοραπωλητηρίου συμβολαίου ούτε αφορά σε τροποποιητική αυτού συμφωνία. Περαιτέρω, από τη διάταξη του άρθρου 559 αρθ. 1 ΚΠολΔ, προκύπτει, ότι λόγω αναρρέσεως για ευθεία παραβίαση κανόνα ουσιαστικού νόμου ιδρύεται αν παραβιάσθηκε κανόνας ουσιαστικού δικαίου, αδιάφορο αν πρόκειται για νόμο εσωτερικού ή διεθνούς δικαίου. Ο κανόνας δικαίου παραβιάζεται αν δεν εφαρμόσθαι, ενώ συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις εφαρμογής του, ή αν εφαρμόσθαι, ενώ δεν έπρεπε, καθώς και αν εφαρμόσθαι εσφαλμένως, ή δε παραβίαση εκδηλώνεται είτε με ψευδή ερμηνεία, είτε με κακή εφαρμογή, δηλαδή με εσφαλμένη υπαγωγή(Ο.Α.Π 7/2006, 4/2005, ΑΠ 319/2017). Περαιτέρω, κατά το άρθρο 559 αρ. 19 ΚΠολΔ ανάρση χωρεί αν η απόφαση του δικαστηρίου της ουσίας δεν έχει νόμιμη βάση και ιδίως, αν δεν έχει καθόλου αιτιολογία ή έχει αιτιολογίες αντιρρητικές ή ανεπαρκείς σε ζήτημα που ασκεί ουσιαστική επίδραση στην έκβαση της δίκης. Ανεπάρκεια αιτιολογίων, κατά την έννοια της διατάξεως αυτής, υπάρχει όταν δεν προκύπτουν από την απόφαση σαφώς και επαρκώς τα περιστατικά που είναι κατά νόμο αναγκαία για τη στοιχοδότηση στη συγκεκριμένη περίπτωση της διατάξεως ουσιαστικού δικαίου που εφαρμόσθηκε ή όταν η απόφαση έχει ελλείψεις, όσον αφορά το νομικό χαρακτηριστικό των κρίσιμων περιστατικών που έγιναν δεκτά. Αντιπρακτικότητα δε αιτιολογίων υπάρχει όταν εξ αιτίας της δεν προκύπτει ποια πραγματικά περιστατικά δέχθηκε το δικαστήριο για να στηρίξει το διατακτικό, ώστε να μπορεί να ελεγχθεί αν ουσιαστικά εφάρμοσε το Νόμο. Η αντιπρακτικότητα ή ανεπάρκεια πρέπει να έχει σχέση με ουσιαστικές ισχυρισμούς και κεφάλαια παροχής έννομης προστασίας και επιθετικά ή αμυντικά μέσα και όχι με την επιχειρηματολογία των διαδίκων ή του

δικαστηρίου, ούτε την εκτίμησή των αποδείξεων, εφ' όσον το πόρισμα από την εκτίμησή αυτή διατυπώνεται σαφώς (Ο.Α.Π 24/1992, Ο.Α.Π 1/1999,ΑΠ 133/2017). Το κατά νόμο αναγκαίο περιεχόμενο της ελάσσονος προτάσεως προσδιορίζεται από τον εκάστοτε εφαρμοστέο κανόνα ουσιαστικού δικαίου, του οποίου το πραγματικό πρέπει να καλύπτεται πλήρως από τις παραδοχές της αποφάσεως στο αποδεικτικό της πόρισμα και να μην καταλείπονται αμφιβολίες. Ελλείψεις αναγόμενες μόνο στην ανάλυση και στάθμιση των αποδεικτικών μέσων και γενικότερα ως προς την αιτιολογία του αποδεικτικού πορίσματος, αν αυτό διατυπώνεται σαφώς, δεν συνιστούν ανεπαρκείς αιτιολογίες. Δηλαδή μόνον το τι αποδείχθηκε ή δεν αποδείχθηκε είναι ανάγκη να εκτιθέται στην απόφαση πλήρως και σαφώς και όχι γιατί αποδείχθηκε ή δεν αποδείχθηκε. Τα επιχειρήματα δε του δικαστηρίου που σχετίζονται με την εκτίμησή των αποδείξεων δεν συνιστούν παραδοχές επί τη βάσει των οποίων διαμερφώνονται το αποδεικτικό πόρισμα και ως εκ τούτου δεν αποτελούν "αιτιολογία", ώστε στο πλαίσιο της διατάξεως του αριθμού 19 του άρθρου 559 του ΚΠολΔ να επιδέχονται μομφή για αντιπρακτικότητα ή ανεπάρκεια. Ούτε εξ άλλου ιδρύεται ο ανωτέρω λόγος αναρρέσεως του αριθμού 19 του άρθρου 559 του ΚΠολΔ εξ αιτίας του ότι το δικαστήριο δεν αναλύει ιδιαίτερος και διεξοδικά τα μη συνιστώντα αυτοτελείς ισχυρισμούς επιχειρήματα των διαδίκων (ΑΠ 319/2017,59/2017,1420/2013).

Εν προκειμένο, με τον πρώτο λόγο της ως άνω αιτήσεως αναρρέσεως, προσάπεται στην πληττόμενη απόφαση η αιτίαση ότι υπέσχετο στην πλημμέλεια των λόγων αναρρέσεως των αριθμών 1 και 19 του άρθρου 559 ΚΠολΔ. Τούτο δε δίδει εσφαλμένως ερμηνεία και αφήρισε τις διατάξεις των άρθρων 513, 369, 138,361,1033 και 180 του ΑΚ, σε συνδυασμό με το άρθρο 13 παρ.3 του Ν. 1587/1950, καθ' όσον δεν υπήγαγε τα αποδείχθέντα πραγματικά περιστατικά στον εφαρμοστέο κανόνα δικαίου, δοθέντος ότι συμφωνήθέν τίμημα αγοράς το εν οικοπέδου, το οποίο ανεγράφη συμβόλαιο αγοραπωλησίας ανεγράχονταν στο ποσό των 90.000 Ευρώ, η προσβαλλόμενη, παρά την υπό του νόμου επιβαλλόμενη δέσμευση, έκρινε ότι το εν λόγω τίμημα ανεγράχονταν σε 235.000 Ευρώ. Από την παραδεκτή επισκόπηση της προσβαλλομένης απεικαστικής αποφάσεως (άρθρο 561 παρ. 2 ΚΠολΔ) προκύπτει ότι, εκτιμώντας αυτή το σύνολο των αποδεικτικών μέσων, που παραδέκτος επικαλέσθηκαν και προσκόμισαν οι διάδικοι, δέχθηκε ως προς την ουσία της υποθέσεως τα ακόλουθα "...Ο ενάγων, εργολάβος οικοδομών, απέκτησε το 2008 έτος την κυριότητα οικοπέδου εμβαδού 520,55 τ.μ. στην στο ... Ο.Τ. επί των οδών ... στη θέση "...". Εν συνεχεία το Σεπτέμβριο του 2010, κατ' αρχήν οφροκόως, συμφώνησε να μεταβιβάσει το οικόπεδο στους αναγόμενους αντί τιμήματος 235.000 ευρώ και να ανεγείρει για λογαριασμό τους τριώροφη οικοδομή αντί αμοιβής 550.000 ευρώ. Επρόκειτο για κατασκευή τριώροφης οικοδομής με υπόγειο, στέγη και εσωτερική παύσα και χρόνο παράδοσης μέχρι την 18η-10-2012. Το τίμημα ανήλθε στο ποσό των 235.000 ευρώ και όχι στο αναγραφόμενο στο παρακάτω αναφερόμενο οριστικό συμβόλαιο των 90.000 ευρώ (διότι α) το ποσό αυτό καταβλήθηκε από τους ενάγοντες μέχρι την 20η-6-2011 που υπεγράφηκε το συμβόλαιο αυτό, β) στο από 18-6-2011 ιδιωτικό συμφωνητικό (μετά συγγραφής υποχρεώσεων) ως κόστος μεταβιβαστικής και ανέγερσης οικοδομής το ποσό των (235.000 + 550.000)= 785.000 ευρώ, γ) η εμπορική αξία του οικοπέδου ανεγράχονταν σ' αυτό το ποσό σύμφωνα με την κατάθεση του μάρτυρα Γ. Γ.. Ειδικότερα αποδείχθηκε ότι στις 27-9-2010 οι ενάγοντες κατέβαλαν σε τραπεζικό λογαριασμό του ενάγοντα το ποσό των 35.000 ευρώ (βλ. παραστατικό κατάθεσης της Τράπεζας Eurobank EFG) ως προκαταβολή αγοράς οικοπέδου, στις 10-06-2011 κατέβαλαν ποσό 50.000 ευρώ (βλ. παραστατικά άνω τραπεζικής), στις 16-6-2011 ποσό 60.000 ευρώ με επιταγές ιδίων και πελατών τους που εισέπραξε (ως ομοίωσει) ο ενάγων. Στις 20-6-2011 υπεγράφηκε μεταξύ τους το ...2 συμβόλαιο αγοραπωλησίας ενόντων του συμβολαιογράφου

.... Ι. Κ., που νόμιμα μετεγράφη και ο ενάγων εισέπραξε 90.000 ευρώ σε πλήρη και ολοσηρή εξόφληση του τιμήματος αγοράς. Στη συνέχεια για την κατασκευή της οικοδομής κατέβαλαν στις 24-6-2011 και 27-6-2011 30.000 ευρώ και 20.013,28 ευρώ ήτοι 50.013,28 ευρώ (βλ. παραστατικό της ως άνω τραπεζικής ή με το αριθμό .../27-6-2011 απόδειξη εκδόσεως ενάγοντος). Με το από 18-6-2011 ιδιωτικό μεταξύ τους συμφωνητικό και τη συνημμένη σε αυτό από 15-5-2011 συγγραφή υποχρεώσεων κατασκευής οικοδομής, συμφωνήθηκε όπως το υπόλοιπο ποσό των 500.000 ευρώ θα κατεβλήτο ως εξής: α) 50.000 ευρώ με την έναρξη των εργασιών θεμελιώσεως β) 50.000 ευρώ με την αποπεράτωση του φερόντος οργανισμού του υπογείου, γ) 50.000 ευρώ με την αποπεράτωση του φερόντος οργανισμού της όλης κατοικίας, δ) 50.000 ευρώ με την αποπεράτωση της στέγης και της τοιχοποιίας, ε) 70.000 ευρώ με την αποπεράτωση των επιγραμμάτων, στ) 50.000 ευρώ με την τοποθέτηση των εξωτερικών κορυφωμάτων, ζ) 80.000 ευρώ με την τοποθέτηση των δαπέδων και την τοποθέτηση των εαδών νιφτανής, η) 50.000 ευρώ με την αποπεράτωση των χροματισμών, των εσωτερικών κουρνοφωμάτων, ντουλάπας και των εξωτερικών κεγκλιδομάτων και θ) 50.000 ευρώ με την αποπεράτωση της κατοικίας και του περιβάλλοντος χώρου. Στα τέλη Νοεμβρίου 2011 ολοκληρώθηκε ο φέρον οργανισμός της κατοικίας και η περιπαρήξη του οικοπέδου, οπότε έπρεπε να έχουν καταβληθεί στον ενάγοντα 200.000 ευρώ αντί των 50.013,28 ευρώ που προαναφέρθηκαν καθώς και 35.000 ευρώ που έδωσαν με τις με αριθμό .../12-8-2011, .../22-10-2011 και .../19-11-2011 αποδείξεις πληρωμής του ενάγοντος. Στις 12-12-2011 οι ενάγοντες, ενόψει της αδυναμίας εκπλήρωσης των υποχρεώσεων καταβολής κατήγγειλαν ανααιτιολόγητα και άνευ σπουδαίου λόγου τη σύμβαση. Η συμπεριφορά τους συνιστά καταγγελία και όχι υπαναχώρηση. Για τη στοιχοδότηση του πραγματικού της υπαναχωρήσεως της ΑΚ 686 εδ. α' απαιτείται είτε α) περίπτωση καθυστέρησης στην έναρξη εκτέλεσης του έργου από την πλευρά του εργολάβου είτε β) περίπτωση καθυστέρησης κατά την εκτέλεση από τον τελευταίο, και στις δύο περιπτώσεις τέτοια που να αντιβαίνει στη σύμβαση και να καθιστά ανέφικτη την έγκαιρη περάτωση του έργου (βλ. Δελιγιάννη η -Κορνηλάκη, Ειδ.Ενοχ.Δικ. τόμος ΙΙ, εκδ. 1992, σελ. 154). Τέτοια δε στοιχεία ούτε επικαλέσθηκαν οι εκκαλούντες ούτε προκύπτουν από τα αποδεικτικά στοιχεία, ώστε ο προβαλλόμενος λόγος εφέσεως να ενγυάνει ουσιαστικά αθέμιτος. Στη συνέχεια εξεδίωξαν τον ενάγοντα από την οικοδομή. Ως αιτιολογία επικαλέσθηκαν ότι δεν ήταν συνήθεις διότι τους επιβλήθηκαν πρόστιμα ποσών 1.703,65 ευρώ και 105,26 ευρώ με τις με αριθμό .../29-3-2012 και .../9-4-5-2012 πράξεις επιβολής προστίμων του Ι.Κ.Α. Η αιτιολογία αυτή συνιστά πρόφαση μπροστά στο μέχρι εκείνη τη στιγμή οφειλόμενο ποσό στον ενάγοντα και δεν είναι ικανή από μόνη της να κηρύξει αυτόν έκπτωτο (βλ. ΕρΑΦ 1100/2003 ΤΝΠ - ΝΟΜΟΣ). Ακόμη ο ενάγων είχε εξοφλήσει τις υποχρεώσεως του έργου προς την υπηρεσία ύδρευσης - αποχέτευσης του δήμου, είχε υποβάλει τις αναλυτικές περιοδικές δηλώσεις προς το Ι.Κ.Α. Ιουνίου έως Οκτωβρίου 2011 και είχε εξοφλήσει τα σχετικά ποσά, χωρίς να υποβάλει τη δήλωση του μηνός Νοεμβρίου 2011 λόγω της καταγγελίας, όπως προκύπτει από τη με αριθμό .../29-3-2012 ΠΕΕ Ι.Κ.Α., στην οποία φαίνεται ότι ο όγκος οφθαλς των εναγομένων προέρχεται από το μήνα Νοέμβριο 2011.

Συνεπώς οι ενάγοντες ανααιτιολόγητα και άνευ σπουδαίου λόγου κατήγγειλαν τη σύμβαση έργου και ωφελούν στον ενάγοντα το ποσό της αμοιβής του μέχρι το στάδιο εκείνο της κατασκευής (δ' ανωτέρω της συγγραφής υποχρεώσεων) ήτοι [200.000 - (50.013,28+35.000)]= 114.986,72 ευρώ, απορριπτόμενος ως ουσία αθέμιτος τον ενστάτων περί εξόφλησης εργολαβικής αμοιβής που οι ενάγοντες αναβιβάζουν σε 10.000 ευρώ και περί συμψηφισμού διότι δεν αποδείχθηκε ότι κατέβαλαν οποιοδήποτε επιπλέον ποσό. Κατέβαλαν, όμως, απανθείας σε προμηθειών του έργου, μετά την καταγγελία, ποσά που

οφείλαν στον εργολάβο ήτοι στην ανώνυμη εταιρεία "... α) στις 12-01-2012 ποσό 6.000 ευρώ, β) στις 17-8-2012 ποσό 1.000 ευρώ, γ) στις 27-9-2012 ποσό 1.000 ευρώ, στην αμόρφη εταιρεία "... ποσό 500,00 ευρώ και στο Ι.Κ.Α. ποσό 1.808,91 ευρώ για τις ... και .../2012 ΠΕΕ Ι.Κ.Α. ..., συνολικά δε 10.308,91 ευρώ που τυγχάνει ασφαρέτιο από την αμοιβή του ενάγοντος, ώστε να οφείλουν σ' αυτόν 104.677,81 ευρώ (114.986,72 - 10.308,91). Περαιτέρω οφείλουν και την μέχρι την ολοκλήρωση και το πέρας της κατοικίας συμβατική αμοιβή των 350.000 ευρώ που προαναφέρθηκε και προβλέπεται στη σχετική διάταξη του από 18-6-2011 ιδιωτικού μεταξύ τους συμφωνητικού. Εξ αυτής ασφαρέτια είναι η δαπάνη που εξοικονομήσε ο εργολάβος λόγω της μη εκτέλεσως όλου του έργου. Αυτή ανέρχεται στο ποσό των 192.296,67 ευρώ, όπως την αναλύει στον από 20-4-2012 πίνακα προμετρήσεων και κόστους οικοδομής που συντάξε ο Χ. Μ., πολιτικός μηχανικός που εξέδωσε την άδεια οικοδομής και επέβλεπε το έργο, αφαιρούμενο ποσό 4.986,00 ευρώ για την κατασκευή περιφράξης οικοπέδου που ολοκληρώθηκε και παραδόθηκε στους εναγόμενους. Επίσης ο εργολάβος οφειλήθηκε από τη μη καταβολή ασφαλιστικών εισφορών προς το Ι.Κ.Α. για τις εργασίες που δεν έγιναν και υπολογίζεται ως εξής: σύμφωνα με το με αριθμό πρωτοκόλλου .../28-6-2011 ενημερωτικό σημείωμα του Ι.Κ.Α. ..., για όλο το χρονικό διάστημα από την έναρξη εργασιών εκσκαφής έως και την ολοκλήρωση της κατοικίας απαιτούνταν η καταβολή ελάχιστων καταβλητέων ασφαλιστικών εισφορών που αντιστοιχούσαν σε 755 ημέρες εργασίας. Σύμφωνα με τα αποδεικτικά παραλήφθη χρονογράφης Αναλυτικής Περιοδικής Δήλωσης Οικοδομοτεχνικού Έργου για το χρονικό διάστημα από τον Ιούνιο του 2011 έως και τον Οκτώβριο του 2011, καταβλήθηκε στο Ι.Κ.Α. ποσό 23.280,55 ευρώ (599,50 ευρώ για τον Ιούνιο 2011, 3.157,92 ευρώ για τον Ιούλιο 2011, 5.806,32 ευρώ για τον Αύγουστο 2011, 9.086,97 ευρώ για το Σεπτέμβριο 2011 και 4.629,84 ευρώ για τον Οκτώβριο 2011) που αντιστοιχούσαν σε 372 ημερομίσθια (11 για τον Ιούνιο 2011, 54 για τον Ιούλιο 2011, 91 για τον Αύγουστο 2011, 149 για το Σεπτέμβριο 2011 και 67 για τον Οκτώβριο 2011). Δηλαδή κατά μέσο όρο κάθε ημερομίσθιο αντιστοιχούσε σε (23.280,55/372) 62,59 ευρώ. Επομένως η οφείλα από τη μη πληρωμή των εισφορών που αντιστοιχούσαν στα υπόλοιπα 383 ημερομίσθια (755 - 372) ανέρχεται στο ποσό των (383 x 62,59) 23.971,97 ευρώ, ποσό που πρέπει να ασφαρευθεί από τις 350.000 ευρώ. Έτσι η συνολική οφείλα του ενάγοντα ανέρχεται στο ποσό των [192.296,67+23.971,97] = 216.268,64 ευρώ που θα εκπίσει από τις ως άνω 350.000 ευρώ της αμοιβής κατά παραδοχή ως εν μέρει βασιμίου της ένστασης των εναγόμενων περί εξοικονομήσεως διαπανός από τον εργολάβο (άρθρο 700 εδ.β' ΑΚ) και θα ανέλθει σε (350.000 - 216.268,64) = 133.731,36 ευρώ.

Συνεπώς το διαιρετώσ υπό καθενός των εναγόμενων οφειλόμενο ποσό στον ενάγοντα ανέρχεται σε [104.677,81 + 133.731,36 = 238.409,17.] = 119.204,58 ευρώ...". Με βάση τις παραπάνω παραδοχές του το Εφετείο, απέρριψε την από 6-3-2015 έρεση των αναρσεσιώντων, με την οποία ζητούσαν την εξάρνηση της υπ' αριθ. 161/2014 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Κοζάνης, η οποία εξέδξε εν μέρη την από 23-1-2013 αγωγή του αναρσεβλήτου και υπογράσε τον καθένα από τους εναγόμενους (αναρσεσιόντες) να του καταβάλουν ποσό 119.204,58 ευρώ. Με αυτά που δέχθηκε και, έτσι, που έκανε το Εφετείο, του οποίου το αποδεικτικό πόρισμα εκτίθεται με σαφήνεια, δεν παρεβίσε τις προαναφερθείσες ουσιαστικό δικαίω διατάξεις τις οποίες ορθώς ερμήνευσε και εφάρμοσε και δεν στέρησε την απόφαση του νόμιμης βάσεως, εφ' όσον από το αιτιολογικό αυτής προκύπτουν σαφώς όλα τα περιστατικά, τα οποία είναι αναγκαία για την κρίση του δικαστηρίου στη συγκεκριμένη περίπτωση, περί της συνδρομής των νομίμων όρων και προϋποθέσεων των διατάξεων που εφαρμόσθηκαν, ενώ έχει τις προαπαιτηθείσες αιτιολογίες, οι οποίες είναι σαφείς, πλήρεις και δεν αντιρρσκουν ως προς το νόμιμο χαρακτηρισμό των

Συνεπώς, αν προσβάλλεται απόφαση δευτεροβάθμιου δικαστηρίου και αναρσεσιών είναι ο ερσεβλήτης, ο οποίος, ως εναγόμενος είχε νικήσει πρωτοδικώς ως προς το συγκεκριμένο, απορρωθέν κομμάτι της αγωγής, πρέπει ο περί αοριστίας ισχυρισμός, στον οποίο στηρίζεται ο εξεταζόμενος λόγω αναρσεσιών, να είχε προταθεί από τον αναρσεσιόντα στο πρωτοδικείο, με προφορική δήλωση στο ακροατήριο και καταχώρηση στα πρακτικά συνεδριάσεως του δικαστηρίου, όταν δίκασε σύμφωνα με ειδική διαδικασία (Ολ. ΑΠ 2/2005) ή, έστο, στο Εφετείο, αλλά μόνο εφ' όσον συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις του άρθρου 527 ΚΠολΔ, με την επίκληση των προϋποθέσεων της βραδείας προβολής και να αναφέρεται αυτό στον αναρσετή (ΑΠ 254/2016 243/2015, 9/2014).

Εν προκειμένω, με τον δεύτερο λόγο της αναρσεσιών, προσάπεται στην πληττόμνη απόφαση η αιτίαση ότι δεν έλαβε υπ' όνη "πράγματα" (ισχυρισμοί) που προτάθηκαν από την αναρσεσιούσα και έχουν ουσιαδή επίδραση στην έκβαση της δίκης, και συγκεκριμένα: α) "το εκδόσαν την αναρσεβαλλόμενη απόφαση Εφετείο δεν έλαβε υπόψη του τον ισχυρισμό περί του ότι η ένδικη αγωγή ήταν παντελώς άοριστη και άρα ανεπίδεκτη δικαστικής εκτιμήσεως αφού δεν προσδιορίζονταν και δεν εξειδικεύονταν σε αυτήν η είδος και η έκταση κάθε μίας από τις επιμέρους εργασίες που συμφωνήθηκε να εκτελεσθούν και αυτόν που εκτελέσθηκαν και απαρτίζον την εν λόγω κατασκευή ούτε τα επιμέρους κομμάτια της αξίας κάθε μίας εργασίας, καθώς επίσης δεν αναφέρονται ούτε τα επιμέρους υλικά που χρησιμοποιήθηκαν, ούτε το κόστος του κάθε ενός από αυτά, ώστε από την παράθεση και το άθροισμα των οποίων να προκύπτει το συνολικό εργολαβικό τίμημα του ενάγοντα-ερσεβλήτου...". Ο λόγος αυτός αναρσεσιών, από τον αριθμό 19 του άρθρου 559 του ΚΠολΔ, είναι προζώντος απαράδεκτος διότι δεν αναφέρεται στο αναρσετήριο αν οι σχετικοί περί αοριστίας της αγωγής ισχυρισμοί προτάθηκαν παραδεκτά στο πρωτοβάθμιο δικαστήριο, κατά τον ανωτέρω αναρσεμένο τρόπο, και επαναφέρθηκαν με τις προτάσεις στο Εφετείο ή προτάθηκαν για πρώτη φορά στο Εφετείο και έγινε επίκληση των λόγων που καθιστούν παραδεκτή την βραδεία προβολή τους. Περαιτέρω, από την επισκόπηση των προτάσεων των εναγόμενων αναρσεσιώντων προκύπτει ότι αυτοί δεν προέβλσαν πρωτοδικώς τον ως άνω περί αοριστίας ισχυρισμό, ο οποίος και εξ' αυτού του λόγου είναι απαράδεκτος. Ο περιεχόμενος στο ίδιο λόγο ισχυρισμός περί του ότι "...το Εφετείο έσφαλε καθ' ο μέρος δεν έλαβε υπόψη τον παντελώς ανατιολόγητη την κατά τα ως άνω προβληθείσα ένσταση πλήρους εξόφλησης της αποδοτίας στο ερσεβλήτο εργολάβο λόγω της υπαναχώρησής μας οφείλας..." εφ' ενός μεν είναι απαράδεκτος, διότι δεν προβλήθηκε πρωτοδικώς, εφ' ετέρω προσβάλλεται αλυσιτελώς ως ερσεβόμενος επί ερσεβμένης προϋποθέσεως, καθ' όσον το εφετείο έκρινε ότι ήσκηθή καταγγελία και όχι υπαναχώρηση.

Επειδή, κατά το άρθρο 559 αρ. 11 περ. γ' ΚΠολΔ, ανάρση επιτρέπεται "αν το δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη αποδεικτικά μέσα που οι διάδικοι επικαλέσθηκαν και προσκόμισαν". Για τη βασιμότητα του λόγου αυτού αρκεί και μόνη η ύπαρξη αμφιβολών για τη λήψη υπόψη από το δικαστήριο προσκομισθέντων με επίκληση αποδεικτικών μέσων, τα οποία το δικαστήριο έχει υποχρέωση να λαμβάνει υπόψη κατά τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 335, 338, 339, 341 και 346 ΚΠολΔ. (Ο.Α.Π 2/2008). Ο λόγος είναι αβέβαιος, αν αποδεικνύεται από την απόφαση ότι ελήφθησαν υπόψη όλα τα αποδεικτικά μέσα, τα οποία προσκομίσθηκαν και των οποίων έγινε επίκληση. Συνήθως αρκεί προς τούτο η γενική αναφορά του είδους των αποδεικτικού μέσου (μάρτυρες, έγγραφα κ.λπ.), χωρίς ανάγκη ειδικής αξιολογήσεως ενός εκάστου και χωρίς διάκριση από ποια αποδεικτικά μέσα προκύπτει άμεσα και από ποια έμμεση απόδειξη. Μη λήψη υπόψη, πάντως, δεν συνάγεται από μόνο το γεγονός ότι μνημονεύονται στην απόφαση ορισμένα μόνο από τα προσκομισθέντα με επίκληση έγγραφα

περιστατικών που έγιναν δεκτά και έχουν ουσιαδή επίδραση στην έκβαση της δίκης. Ειδικότερα, το Εφετείο κατέληξε στο αποδεικτικό του πόρισμα, όσον αφορά στην συναρσεσια μεταξύ των διαδίκων συμφωνία υπό τους αναρσεβθέντες όρους, ιδίως ως προς το τίμημα πολήσεως του οικοπέδου, χωρίς να λάβει υπ' όψη απαγορευμένο αποδεικτικό μέσο και δη αντέγγραφο, αλλά έκρινε την συγκεκριμένη συμφωνία εκτιμώντας τα λοιπά επιρρεπτικά αποδεικτικά μέσα (μεταξύ των οποίων μάρτυρικές καταθέσεις και ένορκες βεβαιώσεις) εφ' όσον δεν αμφισβητήθηκε το περιεχόμενό του συμβολίου, όπως εξαιρετικά έχει, αλλά η σπουδαιότητα των δικαιοπρακτικών δηλώσεων των μερών ως προς το ύψος του τιμηματος, συμφώνως και προς τα εκτεθέντα στην μεζώνα πρόταση. Επομένως, τα όσα αντίθετα υποστηρίζουν οι αναρσεσιόντες με τον πρώτο λόγο του αναρσετηρίου, με τον οποίο αποδοίνται στην προσβαλλόμενη απόφαση οι πλημμέλειες από τους αριθμούς 1 και 19 του αρθρ. 559 του ΚΠολΔ κρίνονται αβάσιμα, όπως και ο αντίστοιχος λόγος αναρσεσιών. Ο ίδιος ως άνω λόγος της αναρσεσιών, κατά τις περιλαμβανόμενες σ' αυτόν αιτιάσεις από τις διατάξεις των άρθρων 559 αρθ. 19 και 561 παρ. 1 του ΚΠολΔ, ότι υπάρχει έλληνη νόμιμη βάση η ανεπάρκεια και αντιπρακτικά των αιτιολογιών της προσβαλλόμενης αποφάσεως, σχετικά με την εκτίμηση των αποδείξεων, που αφορούν στο ίδιο ως άνω κρίσιμο ζήτημα, δηλαδή περί του τιμηματος που κατέβλσαν οι αναρσεσιόντες για την αγορά του επίδικου ακινήτου είναι ως απαράδεκτος, εφ' όσον, μέσω των αναρσεμένων επιχειρημάτων των αναρσεσιώντων, πλήττεται πλέον αποκλειστικά η ουσία της υποθέσεως, που δεν υπόκειται σε αναρσετικό έλεγχο.

Επειδή, ο λόγος αναρσεσιών από τον αριθμό 8 του άρθρου 559 ΚΠολΔ ιδρύεται, όταν το δικαστήριο της ουσίας, παρά το νόμο, έλαβε υπ' όνη πράγματα που δεν προτάθηκαν ή δεν έλαβε υπόψη πράγματα που προτάθηκαν και έχουν ουσιαδή επιρροή στην έκβαση της δίκης. Ως "πράγματα", κατά την έννοια της διατάξεως αυτής, νοούνται, όπως έχει προαναφερθεί, οι νόμοι, παραδεκτοί, ορισμένοι και λυσιτελείς πραγματικοί ισχυρισμοί των διαδίκων, που έχουν αυτοτελή ύπαρξη και τείνουν στη θεμελίωση, κατάλυση ή παρακόλυση του ουσιαστικού ή δικονομικού δικαίωματος που ασκήθηκε είτε ως επιθετικό είτε ως αμυντικό μέσο και, συνακόλουθα, στηρίζουν το αίτημα της αγωγής, ανταγωγής, αντιστάσεως, αντενστάσεως ή λόγω αρέσεως, όχι, όμως, και οι μη νόμιμοι, απαράδεκτοι, άοριστοι και αλυσιτελείς ισχυρισμοί, οι οποίοι δεν ασκούν επίδραση στην έκβαση της δίκης και στους οποίους το δικαστήριο δεν υποχρεούται να απαντήσει, ούτε οι αιτιολογημένες αρνήσεις και οι ισχυρισμοί που αποτελούν επιχειρήματα ή συμπεράσματα των διαδίκων ή του δικαστηρίου, τα οποία συνάγεται από την εκτίμηση των αποδείξεων, έστο και αν προτείνονται ως λόγοι έρεσης (Ο.Α.Π 14/2004, ΑΠ 87/2013, ΑΠ 94/2008), καθώς και περιστατικά επουσιώδη ή που εκ περισσοσ εκτινθέντα, ούτε η λήψη υπόψη από το δικαστήριο διακρινιστικών απλών περιστατικών που προέκυψαν από τις αποδείξεις, μονοδύνη δεν είναι πλημμελή στην ιστορική βάση της αγωγής ή της αλτ., εφ' όσον δεν επέρχεται μεταβολή της (ΑΠ 717/2016,1530/2008). Η ποσοτική ή ποιοτική αοριστία, η οποία υπάρχει όταν δεν συγκεκριμενοποιούνται όλα τα στοιχεία που απαιτούνται κατά το νόμο για τη θεμελίωση του αιτήματος της αγωγής, ελέγχεται με τους αναρσετικούς λόγους από το άρθρο 559 αρ. 8 ή 14 ΚΠολΔ. Σε κάθε περίπτωση, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 562 παρ. 2 ΚΠολΔ, για να δημιουργηθεί λόγος αναρσεσιών, η αοριστία του δικογούρου της αγωγής πρέπει να προτείνεται στο δικαστήριο της ουσίας, δεδομένου ότι ο σχετικός ισχυρισμός δεν είναι από εκείνους, οι οποίοι, κατ' εξαιρεση, λαμβάνονται υπ' όνη και χωρίς να προταθούν στο δικαστήριο της ουσίας και, ειδικώς, δεν αφορά στη δημόσια τάξη.

όχι όμως και τα φερόμενα ως αγνοηθέντα. Εξ άλλου, ο λόγος αυτός δεν ιδρύεται αν το δικαστήριο δεν προσέδωσε στο αποδεικτικό μέσο την αποδεικτική βαριότητα που υποστηρίζει ο αναρσεσιών ότι αυτό έχει, αφού η σχετική εκτίμηση δεν υπόκειται, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 561 παρ. 1 του ΚΠολΔ., στον έλεγχο του Αρείου Πάγου (ΑΠ 569/2017, 188/2017, 304/2016).

Εν προκειμένω, με τους δεύτερο, κατά το δεύτερο τίμημα αυτού και τρίτο λόγους του αναρσετηρίου προσάπεται στην προσβαλλόμενη απόφαση η εκ του άρθρου 559 αρ. 11 γ' ΚΠολΔ, πλημμέλεια, συνισταμένη στο ότι δεν ελήφθησαν υπ' όνη από το Εφετείο νομίμως ενόπιον του προσκομισθέντα αποδεικτικά μέσα, από τα οποία αποδεικνύεται η βασιμότητα του ισχυρισμού της αναρσεσιούσας περί εξοικονομήσεως διαπανής λόγω της μη εκτέλεσως όλου του έργου και ειδικότερα: α) Το από 21.06.2011 ιδιωτικό συμφωνητικό, με το οποίο και ρητά καθορίστηκε η αμοιβή του ερσεβλήτου εργολάβου στο ποσό των 10.000 Ευρώ β) Η τεχνική έκθεση προμετρήσεως-κοστολόγησης υπολειόμενων εργασιών του πολιτικού Μηχανικού Γ. Σ. γ) Τους πέντες υπολογισμούς που ελάχιστων ημερομισθίων και ασφαλιστικών εισφορών του αρμίδιου Ι.Κ.Α. Ο λόγος αυτός είναι αβάσιμος, διότι από τη ρητή σχετική βεβαίωση, που υπάρχει στην προσβαλλόμενη απόφαση, όπως παραδεκώς επισκοπείται, ελήφθησαν υπ' όνη: α) Η από 2007 ιδιωτική γνωμοδότηση του πολιτικού Μηχανικού Γ. Σ., που συνετέγη κατόπιν αιτήσεως των εναγόμενων και β) Το με αριθμό πρωτοκόλλου .../28-6-2011 ενημερωτικό σημείωμα του Ι.Κ.Α. ..., για όλο το χρονικό διάστημα από την έναρξη εργασιών εκσκαφής έως και την ολοκλήρωση της κατοικίας, που απαιτείτο η καταβολή ελάχιστων καταβλητέων ασφαλιστικών εισφορών. Εξ άλλου, από το όλο περιεχόμενο της αποφάσεως, και δη από τις σκέψεις και παραδοχές της, που αφορούν τους ισχυρισμούς των αναρσεβλήτων, για την αποδείξη των οποίων επικαλούνται τα ως άνω αποδεικτικά μέσα, δεν καταλείπεται αμφιβολία ότι το Εφετείο κατά τη διαμόρφωση του αποδεικτικού του πορίσματος έλαβε υπ' όνη και συνεκτίμησε μετά τον λοιπών αποδείξεων και τα συγκεκριμένα αποδεικτικά μέσα, που διαλαμβάνονται στον κρίνομενο λόγο της αναρσεσιών, χωρίς να είναι υποχρεωμένο να κάνει ειδική μνεία ή χωριστή αξιολόγηση του καθενός, καθορίζοντας τη βαριότητα του ή την επιρροή του στα αποδεικτικά θέματα. Περαιτέρω, ο ίδιος λόγος αναρσεσιών κατά το μέρος που προβάλλεται η αιτίαση, ότι το Εφετείο, δεν προσέδωσε στα αναρσετικά έγγραφα την αποδεικτική βαριότητα που υποστηρίζουν οι αναρσεσιόντες και ότι η εκτίμηση τούτων οδηγεί σε αντίθετο αποδεικτικό πόρισμα, από εκείνο, το οποίο εξέδξε το εν λόγω δικαστήριο, είναι απαράδεκτος, καθ' όσον πρόκειται για εκτίμηση πραγματικών γεγονότων, που δεν υπόκειται σε αναρσετικό έλεγχο (άρθρο 561 παρ. 1 ΚΠολΔ.) (ΑΠ 96/2017).

Επειδή, με τον τέταρτο λόγο της αιτήσεως αναρσεσιών, προσάπεται στην πληττόμνη απόφαση η αιτίαση ότι υπέπεσε στην πλημμέλεια του λόγου αναρσεσιών τον αριθμό 19 του άρθρου 559 ΚΠολΔ διαλαμβανόμενες ερσεβόμενες αιτιολογίες επί ζητημάτων κρίσιμων που ασκούν ουσιαδή επιρροή στην έκβαση αυτής της δίκης και συγκεκριμένα ερσεβόμενος έκρινε ότι από το επικαλούμενο και προσκομιζόμενο από 18.06.2011 ιδιωτικό συμφωνητικό προκύπτει ότι το τίμημα πώλησης του εν λόγω οικοπέδου ανέρχεται στο ποσό των 235.000 Ευρώ. Επίσης ότι ερσεβόμενος και κατά παράθεση της οικείων διατάξεων του άρθρου 393ΚΠολΔ το Εφετείο έλαβε υπ' όνη του τις προσκομιζόμενες από τον αντίδικο - ερσεβλήτο ένορκες βεβαιώσεις του Δ. Γ. και του Χ. Μ. όπως επίσης και την εφ' ακροατήριο ένορκη κατάθεση του μάρτυρα αποδείξεως Γ. Γ. αφού δεν επιρρεπεί η απόδειξη με μάρτυρες κατά του περιεχόμενου εγγράφου. Οι ανωτέρω αιτιάσεις κατά το πρώτο σκέλος του ανωτέρω λόγου αφορούν στην επιχειρηματολογία των ίδιων των αναρσεσιώντων και του Δικαστηρίου,

καθώς και στην εκτίμηση των αποδείξεων και δεν ελέγχονται αναμετρικώς, εντεθέν είναι απαράδεκτες. Κατά το δεύτερο τμήμα του ο ως άνω λόγος είναι αβάσιμος επ' όσον, μη ισχυρότων των περιορισμών του άρθρου 393 ΚΠολΔ - κατά τα αναλυτικώς αναπτυχθέντα στην μείζονα πρόταση στην έρευνα του πρώτου λόγου αναμείσεως - παραδεκτός ελήφθησαν οι μαρτυρικές καταθέσεις και οι ένορκες βεβαιώσεις. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, πρέπει να απορριφθεί η κρινόμενη αίτηση ως αβάσιμη, να διαταχθεί η εισαγωγή του κατατεθέντος από τους αναμεισεύοντες παραβόλου, λόγω της ήττας τους, στο Δημόσιο Ταμείο (άρθρο 495 παρ. 3 του ΚΠολΔ) και να καταδικασθούν αυτοί, ως ηττηθέντες, στα δικαστικά έξοδα του αναμεισιβλήτου, που κατέθεσε προτάσεις, κατά το νόμιμο και βάσιμο αίτημα του τελευταίου (ΚΠολΔ 176, 183 και 191 παρ.2), όπως ειδικότερα αναφέρεται στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ

την από 24-3-2017 αίτηση για αναμείση της υπ' αριθ. 10/2017 αποφάσεως του Τριμελούς Εφετείου Δυτικής Μακεδονίας.

ΔΙΑΤΑΣΣΕΙ την εισαγωγή του κατατεθέντος από τους αναμεισεύοντες παραβόλου στο Δημόσιο Ταμείο.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ τους αναμεισεύοντες στα δικαστικά έξοδα του αναμεισιβλήτου, τα οποία ορίζει στο ποσό των δύο χιλιάδων εκατοσίων (2700) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε στην Αθήνα, στις 13 Μαρτίου 2018.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, στις 29 Μαρτίου 2018.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ